

засобом інструменталізації [2]. Тому, приватна і публічна автономії громадян виникають як взаємообумовлені і рівнозначні.

Список використаних джерел

1. Тур М.Г. Права людини та суверенітет народу в фокусі комунікативної влади // *Сучасність*. К., 2000. № 5. С. 54-69.
2. Хабермас, Ю. Демократія. Разум. Нравственность. Московские лекции и интервью / Ю. Хабермас. М.: АО «КАМІ»: Изд. центр АСАДЕМІА, 1995.248 с.

РОЛЬ ПРАВА В ФОРМУВАННІ НАДНАЦІОНАЛЬНИХ СПІЛЬНОТ

Приходько Є.О.

Науковий керівник – Михайлова І.О., канд. політ. наук, ст. викладач

В умовах ліберальної демократії найбільш поширеною і найбільш обґрунтованою є легітимація за допомогою двох принципів: принципу прав людини та принципу народного суверенітету. Правова система легітимна, якщо вона захищає права і свободи індивіда, і якщо закони можна розуміти як вираження громадської думки і волі, тобто якщо реалізується демократична ідея самозаконодавства громадян. Такий спосіб легітимації є дієвим в рамках демократичної правової держави. Але чи зможе він зберегти свою силу в епоху глобалізації, яка кидає виклик національній державі?

Економічна глобалізація і посилення потужності транснаціональних корпорацій послаблюють здатність національної держави самостійно регулювати обмін із зовнішнім світом, контролювати торговельні та фінансові потоки. Відбувається також глобалізація технологічних і екологічних ризиків. Сюди слід додати загрози, пов'язані з міжнародною організованою злочинністю та міжнародним тероризмом. Надію на подолання цих загроз зараз все більше пов'язують з наднаціональними політичними утвореннями, які могли б компенсувати слабкість національних держав. Рішення проблем, що стоять перед людством, вимагає солідарних дій на рівні світової спільноти. Регулювати дії такого роду наднаціональних спільнот, що складаються з колективних суб'єктів з різними культурними традиціями, можуть тільки формальні норми права. Однак перехід з національного на наднаціональний рівень політичної організації веде до нової проблематизації теми легітимності права. Для того щоб права людини могли служити підставою легітимності правової системи на наднаціональному рівні, необхідно обґрунтувати їх універсальність.

Однак теза про універсальність прав людини заперечується, з одного боку представниками деяких країн, що розвиваються, які звинувачують Захід у культурному імперіалізмі і навіть в імперіалізмі

прав людини. А з іншого боку, його критиками є прихильники комунітаризма - досить впливового течії в західній соціальній і політичній філософії (Ч. Тейлор, М. Уолцер, М. Сендел і ін.). Комунітаристи наполягають на жорсткому зв'язку всіх цінностей з певними культурами. Таким чином, цінності, які виражаються принципом прав людини, також оголошуються партикулярними, а не універсальними. Що стосується легітимації через реалізацію ідеї демократії, то вона також виявляється під питанням. Демократія досі здійснювалася тільки в рамках національних держав.

Однією з умов успішності демократичного самоврядування є досить високий рівень довіри і солідарності в суспільстві. В рамках національної держави це забезпечується культурної однорідністю, якої, проте, не володіють наднаціональні утворення. Становлення космополітичної демократії, або глобалізація демократії, залежить від того, наскільки успішно наднаціональні політичні освіти зможуть створювати загальну політичну культуру.

Про проблеми, пов'язані з реалізацією принципу мультикультуралізму в сучасних західних суспільствах, пише С. Бенхабіб в своїй книзі «Домагання культури. Рівність і різноманітність в глобальну еру». З позицій дослідника, сучасна ситуація в світі характеризується двома протилежними тенденціями [1]. З одного боку, людство вступило в нову стадію розвитку, що характеризується зростаючою інтенсивністю, об'ємом і наслідками пророцесів, що відбуваються в різних сферах просуспільного життя, - стадію глобалізації. З іншого - річ цілком очевидна прагнення розособистих культурних спільнот до меншої однородності і більшого розмаїття, до послабленню інтеграції в глобальні процеси, до більшої локальної та регіональної автономії.

Список використаних джерел

1. Бенхабіб С. Притязання культури: Равенство и разнообразие в глобальную эру / С. Бенхабіб; пер: с англ.; под ред. В. И. Иноземцева. М. : Логос, 2003. 350 с.

ТЕОРІЯ ПОКОЛІНЬ ТА УПРАВЛІННЯ МІСТОМ

Мележик А.В.

Науковий керівник – Радіонова Л.О., канд. філос. наук, доцент

Реформа децентралізації влади, яка проходить сьогодні в Україні, зумовила потребу у формуванні такої системи управління, яка б найбільшою мірою відповідала сучасним завданням розвитку країни. Однією з підстав управління містом в умовах децентралізації влади є партисипативність. Важливо відмітити, що окрім очевидної проблеми